Eilacie, ik wist alleen nog, dat de boer de hoogste was, dien ik in mijn overgrooten ijver om dat tenminste goed te zeggen, de waarde van dertig punten toekende.

„Twintig," zei Kees, „dat heb ik zés keer verteld."

„Enfin, twintig dan," berustte ik in dit feit. Verder wist ik niets, hoegenaamd niets meer. En het einde bij óns was, dat Kees de helft der kaarten op den grond gooide, de kamer uitdaverde, deuren dichtbonsde, en het huis zéer verbolgen verliet.

Na twaalven kwam hij thuis, mij verdiept vindend in „Jeruzalem" van Selma Lagerlöf, wat ik voor den vierden keer las.

TH. J. A. VAN ZIJLL DE JONG.

MEVROUW VAN WILLES-JANSE. †

Op den 31en Maart viert de oud-legercommandant in N.-I., de gep. luitgeneraal Th. J. A. VAN ZIJLL DE JONG, thans wonende te 's-Gravenhage, zijn 80en geboortedag. Om zijn kunde en hoogstaande hoedanigheden is hij algemeen geacht. Zijn schitterende loopbaan in N.-I., besloten door den hoogst te behalen rang, is rijk aan belangrijke wapenfeiten. Eervol vermeld in 1870, volgde in 1875 de benoeming tot ridder M. W. O. 4e kl. en werd hij in 't zelfde jaar met de Eeresabel begiftigd. De jubilaris is tevens ridder Ned. Leeuw en ridder grootkruis der St.-Annaorde van Rusland. — Te 's-Gravenhage is overleden MEVROUW VAN WILLES-JANSE, douairière van luit.-generaal N. van Willes. De overledene was eere-lid van het Nederlandsche Roode-Kruis, waarvoor zij zeer veel deed. Zij gaf o.a. den eersten stoot tot de oprichting van de Roode-Kruiskliniek in de Jan-van-Nassaustraat te 's-Gravenhage. Door haar bemiddeling gingen er ook tijdens den Boerenoorlog 5 ambulances naar Zuid-Afrika.

„Was liever naar bed gegaan," luidde zijn begroeting. En dan later nog, vóor we gingen slapen : „Emmy kent het spel natuurlijk al. Die is niet zoo oliedom als jij."

Hij was dus bij Lex en Emmy geweest, had daar zeker al zijn grieven verteld. Het kon me niets schelen.

Dien nacht droomde ik van boeren. Ik had er vijf en maakte honderd punten in één slag.

II.

En de avond, waarop wij voor het eerst als leden van de kaartclub bij elkaar kwamen, brak aan. Lex en Emmy zouden bij ons komen. Voor het laatst liet ik de diverse wenken van Kees nog eens de revue in mijn hoofd passeeren. Iets in me zei dat ik nóoit een volleerde, verstokte kaartspeelster worden zou, welke meening ik echter wijselijk voor me hield.

Emmy en Lex kwamen, Emmy in een avondmantel, die in onze „negorij" als een uitheemsch iets werd aangegaapt. Ze deed zeer kinderlijk, blij, dat we nu éindelijk zouden beginnen. Ik rekte de thee nog wat, om dat begin zooveel mogelijk uit te stellen, tot Kees vroeg :

„Hoe is 't ? Komt er nu nog iets van of niet ?" — En toen voelde ik, dat ik, ofschoon geen stem hebbende, met Paljas kon zingen : „Het spel gaat beginnen."

Kees werd mijn partner, Lex die van Emmy. Ik had het liever andersom gezien, maar kon dit natuurlijk niet voorstellen. En dus begon mijn lijden. Ik hoopte vurig op zoo'n enorm slechte kaart, dat ik me onmogelijk zou kunnen vergooien, en ook verlangde ik geen enkele troef, omdat het idee van een troef, en wanneer ik die zou moeten uitspelen, me al angstig maakte. En werkelijk was het geluk mij gunstig. Ik kreeg een bedroevende kaart; Kees ook, zoodat we glansrijk verloren. Nu kan Kees niet tegen verlies, welke mogelijkheid ik echter niet voorzien had. Dus werd de stemming eenigszins gedwongen. Emmy speelde onhandig, maar zóo coquet-onhandig, dat Lex haar stralend toeknikte.

Natuurlijk keerde de kans. Ik kreeg zelfs een boer, die mij hatelijk scheen toe te grijnzen. En omdat ik die kaart niet langer kón aanzien, en óok omdat ik heusch niet beter wist, gooide ik hem, den boer, meteen maar op tafel, toen ik moest uitkomen. Er viel niets bij. Kees haalde zijn wenkbrauwen op, keek me aan met een gezicht, waaruit ik later opmaakte, dat hij méer troeven bij mij verwachtte. Ik had echter alleen den boer, niets meer, raakte zelfs door troeven van Lex een paar azen kwijt, en het slot was dat wij wéer verloren. Kees sloeg met zijn vuist op tafel.

„Hoe je nu in 's hemelsnaam zoo krankzinnig kunt zijn, om met een boer uit te komen, als je anders geen schijn van een troef in je handen hebt, snap ik niet. Nee, dàt snap ik niet, zie je." — Ik keek hulpeloos naar Lex.

„Coba is er nog niet heelemaal in," troostte deze. — „Ze komt er nóoit in," bromde Kees. — En Emmy zei, dat zij het ook wel erg moeilijk vond. — „Ja maar, jij spéelt tenminste," zei Kees. — Ik verbéet me.

Toen de eerste avond van marteling voorbij was, en Emmy en Lex al lang weg waren, jammerde Kees nóg, dat ik alles bedorven had, door mijn boer direct op te gooien. Ik deed er het zwijgen toe, voorzag alleen, dat die boer me een nachtmerrie zou bezorgen.

Zóo was onze eerste kaartavond, zóo waren de vele die volgden. Ik raakte natuurlijk een beetje bekwamer in „het vak", maar steeds bleef het de boer, of bij variatie een tien of een aas, die me parten speelden. Dàn hield ik ze te lang in handen, dàn speelde ik ze te gauw uit. Het was en bleef een voortdurende puzzle voor me.

En ik háatte de kaartavondjes, omdat het humeur van Kees op die avonden, tenminste als we later entre nous waren, gewoon beneden alle critiek was. O, die afschùwelijke nabetrachtingen .....

Het gelukkige eind kwam echter spoediger dan ik verwacht had. Ik liep al rond met het plan om plotselinge gemoedsbezwaren tegen het kaarten aan te gaan voeren, Kees mocht dan bulderen wat hij wilde, toen onverwachts de tijding kwam, dat Lex werd overgeplaatst naar Amsterdam. Het trof me wel onaangenaam, dat we nu zonder conversatie zouden achterblijven in de „negorij", maar het vervallen van den kaartavond vergoedde heel veel.

Toch, toen Emmy een maand daarna bij het afscheidnemen zei : „Toch jammer van onze kaartclub, hè Coba ? 't Werd net zoo gezellig," toen stemde ik huichelachtig toe : „Ja, echt jammer."

Maar hiermee is mijn geschiedenis nog niet uit. Het ergste komt nog.....

In de plaats van Lex werd een mijnheer Blinkert aangesteld. Mijnheer en mevrouw Blinkert vormden een waardig echtpaar, zonder kinderen, net als wij. Ze waren beiden groot, flink en gedecideerd.

NEDERLAND EN JAPAN.

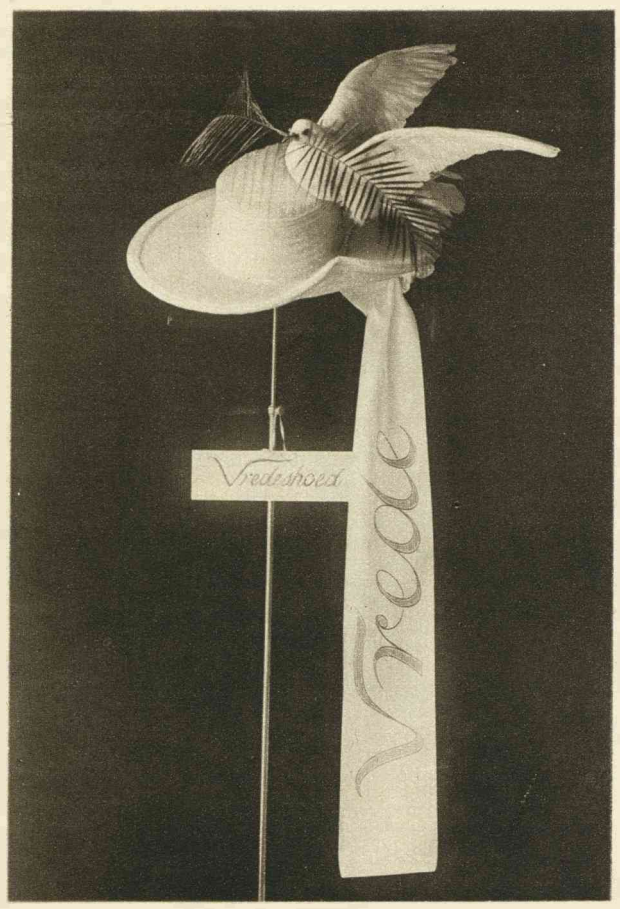
De nieuwe Japansche Gezant bij ons Hof, Zijn Excellentie M. Otchiai, gefotografeerd in zijn werkkamer.
(*Foto „Rembrandt".*)

Bij onze eerste visite kwam het gesprek al op kaarten. Mijnheer en mevrouw Blinkert hielden er beiden hartstochtelijk veel van .....

Moet ik nog verder gaan ?

Wij hebben nu weer een kaartclub, we komen twee maal in de week bij elkaar, àl mijn protesten tegen Kees hebben niets geholpen, we zijn begonnen te whisten, wat ik nóoit begrijpen zal, en mijnheer Blinkert verzekerde me gister genoeglijk, dat er voor hém geen kans op overplaatsing meer bestaat .....

Wee mij .....

EEN VREDESHOED.

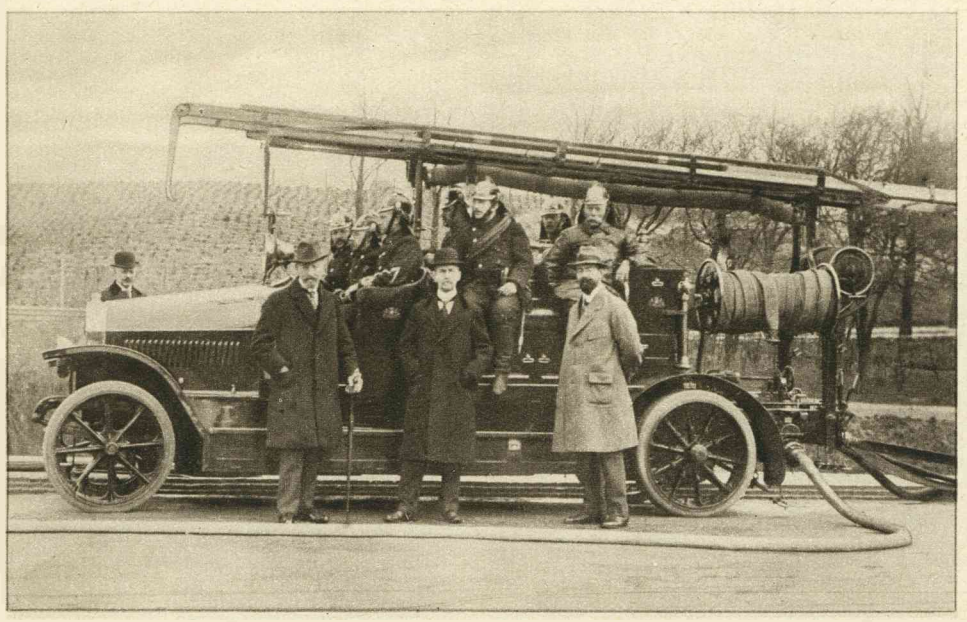
De firma Trossel-Renkin te Dordrecht heeft, teneinde ons een oogenblik te doen vergeten de Zeppelins, duikbooten, loopgraven enz., en om onze gedachten te vestigen op dat heerlijke, dat zeker *eens* komen zal — de vrede — bovenstaanden Vredeshoed ontworpen. Zeker een aardige en originneele vinding, die wij onzen lezers, en vooral onzen lezeressen, niet willen onthouden!

Een vijand van Uitvindingen

:: DOOR PIET VERSCHUUR ::

De liefelijke schoonmaak met al haar ap- en dependenties is aangebroken en woedt op een verschrikkelijke wijze op dàt plekje van den aardbodem, dat door mij met trots, „mijn huiselijke haard" genoemd wordt. Boven mij hoor ik geplas, geboen en gerinkel van emmers, daar vieren de priesteressen der beroemde hollandsche zindelijkheid hoogtij, naast mij in de slaapkamer klinkt een rhythmisch irriteerend getik ; dit komt van de behangers die aan het betingelen zijn, doch dit alles wordt overstemd door den chaos van geluiden, die tot mij opstijgt, gehamer, gezaag, geklop, dit alles geaccompagneerd door een zoetvloeiend zwiss, pats, klets, onmiddellijk onder mijn voeten ten gehoore gebracht door den kwast van een witter, die aan mijn plafond in de huiskamer de verloren maagdelijke reinheid teruggeeft.

En te midden van deze pandaemonische geluiden-combinatie, moet je met het hoofd werken, denken, scheppen, fantaseeren om de lezers van „Panorama" te gelieven. Onmogelijk ! Woedend smijt ik mijn pen neer en begeef mij naar beneden in den tuin ; ook die ligt overhoop. Ik maak een praatje met den tuinman, die aan 't spitten is.

EEN NIEUWE AUTOMOBIEL-BRANDSPUIT.

In het bijzijn van verscheidene gemeentelijke autoriteiten zijn te 's-Gravenhage verleden week proeven genomen met de nieuwe automobiel-brandspuit voor de Haagsche brandweer. Deze brandspuit is de grootste, die tot nu toe door de firma Benze en Cie. te Amsterdam werd geleverd. Onze foto's geven, *links:* de spuit met de bemanning; *rechts:* de spuit, waarmede gelijktijdig vier enorme stralen kunnen worden uitgezonden, in werking. (*foto's „Rembrandt"*)